

διὰ κισσοῦ, ἐκ δὲ τῶν παραθίρων τοῦ ἐξήρχετο ὀξεῖα ὀσμὴ λιχνευμάτων, μαγικῆς ἀμφιβόλου ἰσως, ἀλλὰ μετὰ τετράωρον πορείαν κνιζούσης ἰσχυρῶς τὰ ὀσφραντικὰ καὶ γευστικὰ μου ὄργανα καὶ ὑπενθυμιζούσης μετὰ τὴν τῆς φύσεως ἀπολαυσιν καὶ ἄλλην περὶ τέραν, τὴν φθορὰν τοῦ μας σαρκίου ἀνάγκην.

(Ἐπεταῖ συνέχεια)

Ο. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ο

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια ἴδε σελ. 57

Ὁ γὰρ Χάσσεφρατζ ἔσισε τὴν κεφαλὴν καὶ διεμαρτυρήθη μετὰ σπουδῆς λέγων, ὅτι εἶχεν ἐκφέρει τὴν γνώμην του ἀπλῶς «ὕπὸ ἔποψιν ἀντικειμενικὴν».

— Δὲν ἔχω δὲ ἀνάγκην νὰ προσθέσω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι σὰς εὐχομαι πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἐπιτυχίαν· ὡς ἐνδιαφερόμενος καὶ ἐγὼ ἄρκετὰ περὶ τῆς ἀρχαιολογίας εὐχομαι ἐγκαρδίως νὰ εὐδοκιμήσητε, φίλτατε κύριε Κερδίκ. Σὰς ὀμιλῶ ἀποκλειστικῶς ὡς φίλος...

— Ὡς φίλος... ἐπανελάθεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τινος ἐκπλήξεως.

Ναί, κύριε Κερδίκ, διότι ἀπὸ τοῦδε τρόπου ζωῆαν φιλίαν πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὴν ὥραίαν καὶ ἀξίεραστον ἀδελφὴν σας... μετὰ εἰλικρινοῦς δὲ θλίψεως σας βλέπω ἐπιληφθέντας ἐπιχειρήσεις τόσον ἐπικινδύνου, ἥτις πολὺ φοβοῦμαι μὴ ἀπολήξῃ εἰς ἀπογοήτευσιν.... Μάλιστα εἰμαι πρόθυμος νὰ ἐνεργήσω ὑπὲρ ὑμῶν παρὰ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι, τῷ Σάχχ... διότι ἐδῶ διὰ νὰ εὐδοκιμήσητε απαιτοῦνται χρήματα, πολλὰ χρήματα!... Ach mein Gott!... πόσα χρήματα χρειάζονται!... εἶπε τελευτῶν ὁ Γερμανὸς μὲ ἤθος εὐλαβὲς ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐν τούτοις ἡ ὑπὸ τὸν Διελαφοῦ ἀποστολὴ εἰς Σοῦσα δὲν εἶχεν εἰμὴ μικράν τινα ἐπιχρησίν παρὰ τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὁμοίως τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς ὑπῆρξαν θαυμαστά, παρετήρησε μὲ ὕψος κᾶπως αὐστηρὸν ὁ Μαυρίκιος.

— Εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀληθές!... ἀλλὰ πόσους κόπους, πόσους κινδύνους, πόσα παθήματα δὲν ὑπέστησαν!... Ἄ! κύριε Κερδίκ, σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε σπαρακτικὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις μίαν νέαν καὶ ὥραϊαν γυναικὰ καθὼς τὴν δεσποινίδα ἀδελφὴν σας ἐκτεθειμένην εἰς τοιοῦτους κινδύνους, εἰς παρομοίαν ἐρημίαν...

Ἡ Αἰκατερίνη εἶδεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἤρχιζε νὰ παρατηρῇ σχεδὸν ὀργίλως τὸν κλεινὸν Χάσσεφρατζ· οὗτος ὁμοίως δὲν ἐφαίνετο ἐννοῶν τὸ τοιοῦτο, καθόσον ἐξηκολούθει τὰς ἀτελευτήτους ὀμιλίας, ἐξ ὧν ἐξήγετο ὅτι οὐδέποτε μέχρι τῆς

ἡμέρας ἐκείνης εἶχε συναντήσῃ νέον καὶ νεάνιδα, ἱατρὸν ἢ στρατιωτικὸν συμπαθεστέρους ἐκείνων, οὗς εἶχε τὸ εὐτύχημα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ γνωρίσῃ.

Φανερόν ἦτο ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις δὲν ἦτο ἀμοιβαία. Ἡ οἰκειότης, αἱ ἀξιώσεις τοῦ ξένου ὡς καὶ τὸ θράσος του, προστιθέμενα πρὸς τὸ ἥκιστα ἐλκυστικὸν ἐξωτερικόν του πᾶν ἄλλο ἐπέφερον ἢ νὰ κατακτῇσιν διὰ μιᾶς τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ἄλλων. Ἡ ἀπρεπὴς ἀνάμιξις του εἰς τὰς ἀτομικὰς ὑποθέσεις τοῦ Μαυριολίου Κερδίκ καὶ ἡ ἐπιμονὴ του, ὅπως διδῇ συμβουλὰς, ἃς κανεὶς δὲν τοῦ ἐξήτει, συνετέλεσαν ἐπὶ μᾶλλον ὅπως ἀποξενωθῇ τῶν συμπαθειῶν πάντων.

Ἀφοῦ ἐρρόφησεν ἀναριθμήτους κυθήσκους καφὲ προσφερομένους δυσθύνως ὑπὸ τοῦ Ἀριστομένους, ὅστις ἐφαίνετο ἐμμανὴς, διότι ἀπάντα ἀνθρώπον μᾶλλον φλύαρον ἑαυτοῦ, παρεκάλεσεν ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς τάφρους. Τὴν ὡδήγησαν ἐκεῖ καὶ ἤρχισε παραχρῆμα νὰ ἐξετάζῃ τὰ πάντα μετ' ἄλλας προσοχῆς, σχολιάζων, ἐπιδοκιμάζων ἢ καταδικάζων μετ' ἀταράχου ἐλευθερίας τὰ συμβαίνοντα ἐνώπιόν του, ἐπιδεικνύων ἄλλως τε ἀρχαιολογικὰς γνώσεις τοῦλάχιστον ἴσας πρὸς τὴν ἀπρεπὴ συμπεριφορὰν του καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀνατροπῆς.

Συμφώνως πρὸς τὰς χαρᾶς ἐπιστημονικὰς γραμμὰς ὁ Μαυρίκιος εἶχε διακρίσει τὴν ὁμάδα τῶν ἐργατῶν του εἰς τὸν τρόπον, ὥστε νὰ ἐξερευνᾷ τὸ ἔδαφος εἰς τόσα ταυτοχρόνως διαφορετικὰ σημεῖα, ὅσα ἐπέτρεπεν αὐτῷ ὁ περιορισμένος ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν του. Μακρὰ μαυρίζοντα χάσματα, διασχίζοντα τῆδε κακίσει τὸ ἔδαφος, ἐδείκνυνον ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐγκαταλειμμένη τάφρος, πᾶσαι ὁμοίως αὗται συνέπιπτον ὡς εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον, εἰς τὸν αὐτὸν σωρὸν, διότι ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων εἶχεν ἄρκετὰ σοβαροῦς λόγους, ὅπως διακρίνῃ τὸν σωρὸν τοῦτον ἐκ τῶν ἄλλων. μὲ ὅλα δὲ τὰ ἕως τότε ἀσήμαντα ἀποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μὴ παύσῃ τὰς ἐργασίας του εἰμὴ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ.

Ὁ ἐνδοξος καθηγητὴς ἐπέμεινε λαλῶν περὶ τῶν πάντοτε ἐπιπόνων καὶ ἀβεββαίων πρώτων ἀποπειρῶν, συνενῶν πολλὰς χονδράς γεωμετρικὰς ἀστείότητας, ἐξαίρομενὰς ὑπὸ γέλωτος βαρέας, γηχροῦ καὶ ἥκιστα μεταδοτικοῦ.

Μετὰ μίαν ὥραν εἶχε κατορθώσει νὰ καταστῇ ἐντελῶς ἀνυπόφορος. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἀρκεῖ νὰ εἰνέ τις ξένος καὶ μάλιστα Εὐρωπαῖος, ὅπως ἔχῃ δικαίωμα ἐπὶ τῆς φιλοζενίας, ὤφειλον ἀπαραιτήτως νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν ὀχληρὸν ἄσυλον καὶ νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς τὴν τράπεζάν των, μέχρις ὅτου ἤθελεν ἀποφασίσαι ν' ἀπέλθῃ. Οὐχ ἥττον ἐνδομύχως πύχετο καθεὶς νὰ ἴδῃ ταχέως ἐρχομένην τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ σο-

φὸς ὀφθαλμιάτρος θ' ἀνεχώρει εἰς Χαμαδάν· πλὴν αὐτὸς μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδόλως ἐφαίνετο σκεπτόμενος νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτον.

Ἐδήλωσεν ὅτι, ἐπειδὴ συνείθιζεν ὅ,τι πράττει νὰ τὸ πρίττη τέλειον, ἐσκόπευε νὰ ἴδῃ τὰ πάντα μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλα τὰ καθέκαστα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ εἰς τὰς ἀνασκαφάς.

Ἐφρικίασεν ἡ Αἰκατερίνη ἀκούσασα τὴν πρόθεσιν ταύτην, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀδελφὸς τῆς δὲν ἀνθίξῃ ἐπὶ πλέον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀπαραίτητος ὑποχρέωσις ν' ἀποδεχθῶσι τὴν συντροφίαν τοῦ ἐπισκέπτου, ἐφ' ὅσον καιρὸν θὰ ἡρέσκετο αὐτὸς νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ, ἐδέχθησε νὰ ἐγκαταρτήσωσι καὶ ν' ἀποδεχθῶσιν ὁσον τὸ δυνατόν περισσότερον κηλόκρηδοι τὸ δυστύχημα.

Κεφάλαιον Δ'

Ὁ μικρὸς Γουέδρος (1)

Αἰφνης θόρυβος ἠκούσθη εἰς μίαν τῶν πλησιοχώρων τὰ φρον, ἐκεῖ ἐνθῆκα ἡ Ἀραβὴς εἰργάζοντο. Ἠκούσθησαν ὀνειδισμοὶ καὶ ταρχαὶ ῥήξεις, μία κορυγὴ παιδίου διαπεραστικὴ καὶ κατόπιν τὰ

πάντα ἐσίγησαν. Ἡ Αἰκατερίνη πάντοτε ταχεῖα καὶ ζωηρὰ εἰς τὰς κινήσεις τῆς, ἔδραμε νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν παρηκολούθησαν. Ὁ καθηγητὴς Χάσσελφρατς ἐκρυψε πάλιν εἰς ἓν τῶν εὐρέων θυλακίων τοῦ μικροῦ σφυρίου, τὸ ὁποῖον εἶχε παραλάβει διὰ νὰ κρούῃ τῆδε κακίῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ διηυθύνθη μὲ βῆμα μεμετρημένον πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

Φθάσασα εἰς τὴν τάφρον τῶν Ἀράβων ἡ δεσποινὴς Κερδίκ δὲν εἶδε κατ' ἀρχὰς εἰμὴ συνάθροισιν συγκεχυμένην· δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ παρατηρήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου ἐκείνου. Πέντε ἢ ἕξ ἐργάται ἐπατίθεντο ὠργισμένοι κατὰ παιδίου δωδεκαετοῦς, τὸ ὁποῖον πανταχόθεν προσβαλλόμενον, ὠθοῦμενον, κακοποιούμενον, ἐστεκεν ἀκίνητον, ὠχρόν, μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, θλίβον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀντικείμενον

τι, τὸ ὁποῖον οἱ διώκται τοῦ προσεπάθουν νὰ τοῦ ἀφαιρέσωσιν.

Ἀγανακτήσασα ἡ Αἰκατερίνη ὤρμησε πρὸς τὸν ὄμιλον καὶ ἐπιθέτουσα μὲ κίνημα ἐπιτακτικὸν μικρὸν ῥαβδίον, ὅπερ ἀνὰ χεῖρας ἔφερεν, ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐνὸς τῶν ἀνδρῶν, ὅστις ἔστρεψεν ἐκ τοῦ ὧτίου τὸ παιδίον·

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε ταῦτοχρόνως. Διατί κακοποιεῖτε τοιοῦτοτρόπως αὐτὸ τὸ παιδί;

— Αἴ!... εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀναλαβὼν πάραυτα ἡθὺς τεταραγμένον... Ἡ εὐγενεία σας δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇτε... Εἶνε κακὴ γενεά... Ὑῖος σκύλου!... Ὑῖος κολασμένου!

Καὶ ἔπυσε χαμαὶ εἰς ἐνδειξιν περιφρονήσεως.

— Σ' ἐρώτησα νὰ μοῦ εἴπῃς τί συμβαίνει, εἶπε μετ' αὐστηρότητος ἡ δεσποινὴς Κερδίκ. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ ἐπιτίθεσθε τόσοι ἄνδρες ἐναντίον ἐνὸς τόσοῦ μικροῦ παιδίου;... Εἶνε αἰσχρόν! Τί ἔκαμε; Διὰ τί τὸ καταγορεύετε;... Μήπως ἐκλεψε τίποτε;

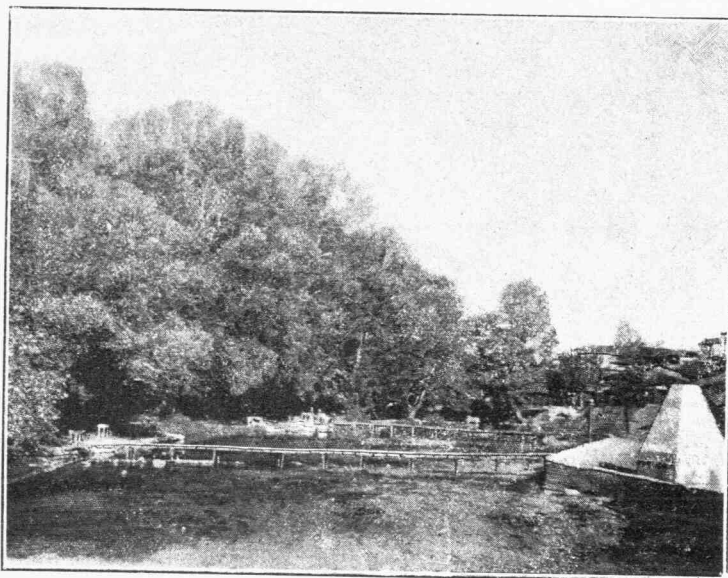
— Ὡ δὲν ὁπάρχει ἀμφιβολία!... Ὁ υἱὸς τοῦ σκύλου!... Εἶνε ὅλοι κλέπται!... ἔκρα-

ξαν ἐν χορῷ οἱ ἐργάται μὲ ὕφος ὀφίστης περιφρονήσεως.

— Ὡς πρὸς αὐτό, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἂν εἶνε κλέπτης, δὲν εἶνε ὁ μόνος ἐδῶ· τὸ ἴδιον πιστεύω εἴθε καὶ σεῖς ὅλοι, ὅσοι εἰσέσκεσθε ἐδῶ. Ἐμπρὸς λοιπόν!... εἰς τὴν ἐργασίαν σας καθένας. Ἐγὼ θὰ ἐξετάσω αὐτὸ τὸ παιδί!... Ἐλκὲν ἐδῶ νὰ μοῦ εἴπῃς τί ἔκαμες.

Οἱ ἐργάται ἀπεσύρθησαν μεμφιμοιροῦντες, μὴ τολμῶντες δὲ νὰ παραβῶσι τὴν προσταγὴν τῆς Χαρούμ, κατήλθον πάλιν εἰς τὴν τάφρον των. ἀφοῦ πρότερον ἔπυσαν ἐπανειλημμένως πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδίου, διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἀποδοκιμασίαν των.

Ἡ δεσποινὴς Κερδίκ ἔσχε τότε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσῃ τὸ παιδίον λεπτομερέστερον. Τὰ ἐκ λευκοῦ πανίου ἐνδύματά του εἶχον σχισθῇ κατὰ τὴν πάλην, ἐλαφρὰ δὲ πληγὴ προσενηθείσα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ λίθου ριφθέντος κατ' αὐτοῦ, ἤμασεν ἄνωθεν τῆς ἀριστερᾶς ὀσφύος

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ
(Ἐκ φωτογραφίας)

(1) Γουέδροι ἢ Παρσὴ καλοῦνται ἐν Παρσίᾳ οἱ ἀνέχοντες εἰς τὴν διασωζομένην φυλὴν τὴν ἀκολουθοῦσαν τὴν πυρὸς λατρίαν τοῦ Ζωροάστρου.

του. Ἡ Αἰκατερίνη ἐξεπλάγη ἐκ τῆς καλλονῆς τοῦ παιδίου αὐτοῦ· τὰ εὐκίνητα καὶ εὐπλαστα μέλη του ἐξεῖχον ὡς ἀρχαίου χαλκοῦ ἀγαλματίου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ῥακῶν τῆς λινῆς ἐνδυμασίας του. Ἡ κεφαλὴ του καλυπτομένη ὑπὸ μαύρης βοστρυχωτῆς κόμης εἶχεν ἔκτακτον χάριν, τὸ δὲ λευκὸν μέρος τῶν χνοωδῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του ἔλαμπεν ὡς ἔγκαυστον ἐπὶ τῆς μελαγχροίνης μορφῆς του. Οἱ ὀνειδισμοί, οὓς πρὸ μικροῦ εἶχεν ὑποστῇ, δὲν εἶχον ποσῶς ἀλλοιωθεῖν τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν χαρακτηριστικῶν του· παρακτὸς ἀστραπῆς τινος ἀγανακτήσεως, ἥτις ἔλαμψεν εἰς τὸ βλέμμα του, ὅτε τὸν ἐκατηγόρησαν ἐπὶ κλοπῇ, εἶχε διαμείνει ἀπαθὴς μὲ τὰς χεῖρας πάντοτε ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, φυλάττων ζηλοτύπως τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἤθελον ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ.

— Τὸ καυμένο τὸ παιδί ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη μετ' οἴκτου, εἶνε πληγωμένον. Ἐλα ἐδῶ νὰ σοῦ δέσω τὴν πληγὴν σου.

Τὸ παιδίον ἐπλησίασε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Τοῦ ἔπλυνε τὸ μέτωπον, μεθ' ὃ ἐσκέπασε τὴν πληγὴν διὰ τεμαχίου ἐκ ταφτᾶ, θέτουσα δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεκροῦ ἰθαγενοῦς :

— Ἰδοὺ ὅπου σὲ ἰάτρευσα, εἶπε, μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται πλέον τίποτε. Τώρα διηγῆσαι μὰς τί συνέβη· διατί τὰ εἶχαν μαζί σου οἱ ἐργάται :

— Χμ ! .. φοβοῦμαι ὅτι καὶ θὰ τοὺς ἐπῆρεν, εἶπεν ὁ ἰατρός· Ἀρδὺ σείων τὴν κεφαλὴν. Γῆ νὰ ἰδοῦμεν, τί κρύπτεις ἐκεῖ, μικρέ. Στοιχηματίζω ὅτι θέλετε, ὅτι κρύπτει καὶ τι τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἀνήκει νομίμως...

— Ὅχι ! εἶπε πᾶρχυτα ἡ Αἰκατερίνη. Εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν εἶνε κλέπτης. Ἐχω παῖραν τοῦ ἥθους των, ὅταν τοὺς συλλαμβάνουν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ δὲν τὸ ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὸν ἐδῶ... Κυττάξατε, κύριοι· τὸ παιδίον αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἔχει ἀξιοπρέπειαν τῇ ἀληθείᾳ καὶ φαίνεται ὅτι

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

μὰς οἰκτεῖται διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Μανούκιος, γελῶν ὁ κατεργχὸς αὐτὸς μὰς κυττάζει μὲ ὄλον τὸ μεγαλειόν του. Ἐμπρός ! ἐξηκολούθησεν ἀποτει-

νόμενος πρὸς αὐτὸν περσιτί, δεῖξέ μας τί κρατεῖς καὶ τράβα εἰς τὴν δουλειά σου.

Τὸ παιδίον ἔνευσεν ἀρνητικῶς· αἶφνης ὁ καθηγητὴς Χάσσελφρατζ προχωρῶν ἐπέθηκε τὴν βαρεῖαν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου καὶ σείων αὐτό :

— Δεῖξε τί κρατεῖς, μάγκα! ἔκραξε μὲ τὴν βαρεῖαν ὀργίλην φωνήν του.

— Ἀφήσατέ τον, κύριε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη· ἐγὼ δὲν πιστεύω ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον εἶνε κλέπτης καὶ ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην νὰ τὸ ἀποπέμψω χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσω ἐπὶ πλέον τὰς ἀνακρίσεις. Πήγαίνε, παιδί μου· εἶσαι ἐλεύθερον, προσέθηκεν.

Εὐθὺς ὡς ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ παιδίου πάραυτα ἐπραϋνθη· τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη του διεστάλησαν ὑπὸ μειδιάματος καὶ ἀνοίγων κατὰ τὸ ἥμισυ τὰς χεῖράς του ἔδειξε περιστεράν, μὲ χροῶδη τράχηλον, μὲ πόδας καὶ ῥάμφος ἐρυθρόν, ἥτις συνεσπειρωμένη καὶ ἔντρομος ἔκειτο παρὰ τὸ στῆθος του.

— Βλέπετε; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη χαίρουσα· καλὰ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι τίποτε δὲν ἔκλεψε. Καὶ διατί ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι σοῦ ἐπετέθησαν, παιδί μου;

— Ἐπήγαῖνα τὸν δρόμον μου καὶ ἐγύριζα εἰς τὴν κατοικίαν μας· ἐκρατοῦσα δὲ εἰς τὸν κόλπον αὐτὸ τὸ πουλί διὰ νὰ μὴ μοῦ φύγῃ. Οἱ ἄνθρωποι σὰς μὲ εἶδαν καὶ μοῦ ἐφώναζαν, ὅτι κἄτι εἶχα κλέψει ἀπὸ τὸ στρατόπεδόν σας. Ἐπροσπάθησαν νὰ μοῦ τὸ πάρουν. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἰδοῦν τί ἐκράτουν... καὶ δὲν τὸ εἶδαν! προσέθηκε θριαμβευτικῶς.

— Καὶ μ' αὐτὸ ἐκέρδησες μίαν πληγὴν εἰς τὸ μέτωπον, μικρὲ βλάκα! εἶπεν ὁ καθηγητὴς Χάσσελφρατζ. Ἄν ἤθελες τοὺς ἀκούσει, θὰ σὲ ἄφιναν ἡσυχον.

— Δὲν τοὺς ἐπέρασεν ὅμως καὶ δὲν εἶδαν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελα νὰ κρίψω, ἐπανελάβε τὸ παιδίον.

— Πῶς λέγεσαι; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Ὀνομάζομαι Χασάν.

— Ἐδῶ πλησίον κατοικοῦν οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω γονεῖς.

— Ἐλεγεῖς ὅτι ἐπέρσεφες εἰς τὴν κατοικίαν σας. Βέβαια δὲν ζῆς μόνος; εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— ὦ, ὄχι· κατοικῶ μαζὶ μὲ τὸν Γκουσάνισιν καὶ τὴν Λεϊλάν.

— Γκουσάν-Νισίν!... ἐπανελάβεν ὁ γῆρ Χάσσελφρατζ καγχάζων.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, τὸ ὄνομα αὐτὸ σημαίνει κατὰ γράμμα: ἐκείνος-ὁποῦ, μένει-στὴ-γωνιά-του.

— Ναί, γτεσποινίς. τί ὠραῖον ὄνομα! ἀλήθεια;

— Εἶνε ὅμως τοῦλάχιστον ὄνομα ἀνθρώπου

μὴ ὀχληροῦ, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, καταστέλλουσα μειδίαμα.

— Πράγμα, τὸ ὅποιον δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ 'πῇ δι' ὅλους! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιών, ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ ἐξακοντίσῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὸν σοφὸν Γερμανόν.

Χωρὶς ὅμως νὰ προσέξῃ εἰς αὐτὸν οὗτος, διευθετῶν τὰς διόπτρας του, ἐξήταξε προσεκτικῶς τὸν μικρὸν Χασάν.

— Ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν ἐνδυμάτων τοῦ παιδίου αὐτοῦ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἄγομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Γουέβρων.

— Τῶν Γουέβρων!... ἐπανελάβεν ἡ Αἰκατερίνη ἐκπληκτος. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ὑπῆρχον πλέον.

— Ἀπεναντίας, δεσποινίς, ὑπάρχουν· μολοντί δὲ ἡ αἵρεσίς των περιφρονεῖται...

— Διατί, κύριε; Κατὰ τί εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος ἡ αἵρεσις αὕτη; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἡ λατρεῖα τοῦ πυρός, ὡς στοιχείου ζωογόνου τοῦ κόσμου, οὐδὲν ἔχει τὸ ἐξευτελιστικόν, νομίζω, προσέθηκεν ὁ ὑπολοχαγὸς μὴ δυσαρεστούμενος, διότι ἐνῷ ταῦτοχρόνως ὑπεστήριζε τὴν γνώμην τῆς δεσποινίδος Κερδίκ, ἀφ' ἐτέρου ἀντέτεινεν εἰς τὸν σοφὸν καθηγητὴν, καθ' οὗ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἠσθάνθη ἀντιπάθειαν ἀκατανίκητον.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ὀφθαλμίατρος. Ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς εὕρισκε τὴν αἵρεσιν ταύτην ἀξιοθαύμαστον καὶ ἐγὼ τὴν θαυμάζω. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε οἱ Πέρσαι δὲν εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλοις, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐπιρρίπτωσι κατὰ τῶν Γουέβρων.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν οἱ ἐργάται μας ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ τοῦ παιδίου; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Πιθανώτατα, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστήμων, σείων τὴν χονδρὰν κεφαλὴν του.

— Τὸ καυμένο τὸ παιδί!... Ἀλήθεια, Χασάν, ὅτι εἶσαι Γουέβρος; ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις.

— Ναί, Χανούμ, ἀπήντησε μὲ ἥθος ἐπαρσεως καὶ τρόπον τινὰ λυπούμενος ὡς νὰ προσεδόκα νὰ ἴδῃ μεταβάλλουσαν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένην.

— Ἡμπορεῖτε νὰ πιστεῦσητε τοὺς λόγους του εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Ἄν καὶ μισοῦνται ὡς εἰδωλόλατραι οἱ Γουέβροι, ἐν τούτοις θεωροῦνται ἐν γένει ὡς ἀνίκανοι νὰ ψευθῶσιν.

— Ἐπίζηλον προτέρημα! ἐγνωμάτευσεν ὁ ὑπολοχαγός, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ἦτο πολὺ χρήσιμον, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ τὸ μεταδώσωμεν εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας μαύρους, Ἀραβας, Τυνησίους, Πέρσας καὶ λοιπούς.

— Καὶ οἱ Γουέβροι αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσι καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ πρεσβεύωσι τὴν θρησκείαν τοῦ Ζωροάστρου; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Κἄπως τροποποιημένην, ἐννοεῖται, ἀπῆν-
τησεν ὁ ἀδελφός της. Ἐν τοῖτοις ὑπάρχει, ἂν
δὲν ἀπατώμαι, μεταξύ των μία ὁμάς ἐπιθυμοῦσα
νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν λατρείαν εἰς τὴν πρώτην αὐ-
τῆς ἀγνότητά. Δὲν καλοῦνται αὐτοί, νομίζω,
παλαῖοι Γουέβροι ;

— Ἀκριβῶς, ἀπῆντησεν ὁ δόκτωρ Ἀρδύ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μικροῦ Χασάν ἐξήστραψαν,
ὅτε ἤκουσε τὴν ὀνομασίαν ταύτην.

— Μήπως οἱ ἰδικοὶ σου ἀνήκουν εἰς αὐτὴν τὴν
ὁμάδα ; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις τὸν παρε-
τήρει.

— Ναί, Χανούμ.

— Καὶ ποῦ κατοικοῦν ;

— Ἐκεῖ πέραν ! εἶπε τὸ παιδίον, ἐκτείνων
τὴν χειρὰ του πρὸς βορρᾶν, πλησίον τοῦ τάφου
τῆς Ἑσθῆρ καὶ τοῦ Μαρδοχαίου.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ καμμίᾳ κομῶπολις, κανὲν
χωρίον μικρόν ;

Ὁ Χασάν ἔσισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ Γκουσά-Νισὶν δὲν κατοικεῖ μεταξύ τῶν
ἀνθρώπων, εἶπε. *Μένει εἰς τὴν γωνίαν του.* Φυ-
λάττει τὸν Πύργον τῆς Σιωπῆς.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ Πύργος ;

— Καλεῖται τοιουτοτρόπως, ἀπῆντησεν αὐτ'
αὐτοῦ ὁ δόκτωρ Ἀρδύ, πύργος, ὅστις διόλου δὲν
θὰ σοῦ ἤρесе, ἀγαπητόν μου τέκνον. Οἱ Γουέβροι
δὲν συγκατατίθενται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θά-
πτωσι τοὺς νεκροὺς των. Δὲν θέλουν νὰ μιαίνουσιν
οὔτε τὴν γῆν, οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ ὕδωρ μετὰ τὴν
κρίσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐκθέτουσι λοι-
πὸν τοὺς νεκροὺς ἐφ' ὑψηλῶν πύργων καὶ ἀφίνου-
σιν εἰς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τὴν φροντίδα νὰ
δώσωσιν εἰς αὐτοὺς ταφήν. Ἐν ἄλλοις λόγοις, οἱ
γύπες καὶ οἱ κόρακες εἶνε οἱ νεκροθάπται των.

— Φρικτόν ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη φοικιῶσα.
Χασάν, μήπως ὁ Γουσά-Νισὶν κατοικεῖ εἰς ἕνα
ἀπ' αὐτῶν τῶν πύργων ;

— Κανεὶς δὲν κατοικεῖ τὸ *δακμὲ* (πύργον τῆς
σιωπῆς) εἰμὴ ὅσοι σιωπήσουν διὰ παντός, ἀ-
πῆντησε σοβαρῶς τὸ παιδίον.

— Τί ἐννοεῖς λοιπόν ;

— Ὁ Γκουσά-Νισὶν κατοικεῖ εἰς τοὺς βρά-
χους καὶ φυλάττει τὸν πύργον τῆς σιωπῆς, δη-
λαδὴ ἀποκρούει τοὺς βεβήλους. Κανεὶς δὲν δύνα-
ται νὰ πλησιάσῃ, οὔτε ζῶον, οὔτε πτηνόν, ἐκτὸς
ἂν ὁ Γκουσά-Νισὶν τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ.

— ὦ ! εἶπεν ὁ γέρ. Χάσσελφρατς μετ' ἤθος
δυσπιστίας.

— Οὔτε ἡ εὐγενεὶά σου δύνασαι νὰ πλησιάσῃς

χοινδρὲ *Σαγίθ*, (κύριε), ἂν ὁ Γκουσά-Νισὶν σοῦ τὸ
ἀπαγορεύσῃ, εἶπεν ὁ Χασάν χωρὶς νὰ ποτηθῇ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἐβλέπομεν, βλάκα, εἶπε σκαιῶς
ὁ ὀφθαλμίατρος, προσβληθεὶς ἐκ τοῦ ἐπιθέτου,
τὸ ὅποιον ἀπέδωκεν αὐτῷ τὸ παιδίον.

— Ὁ Γκουσά-Νισὶν εἶνε συγγενὴς σου ; ἠρώ-
τησεν ἡ δεσποινὶς Κερδία.

— Ὅχι, τίποτε δὲν τὸν ἔχω τὸν Γκουσά-
Νισὶν. Ἀπὸ μικρὸν μὲ εὗρεν ἔρμουν εἰς τὸν
δρόμον καὶ μὲ παρέλαβε· κανεὶς δὲν γνωρίζει
ἀπὸ ποῦ εἶμαι καὶ εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκω.
Ὁ Γκουσά-Νισὶν μὲ παρέλαβε καὶ μὲ ἀνέθρε-
ψεν ἀπὸ μικρὸν. Μὲ ἡγάπησεν ὅσον καὶ τὴν Λε-
ϊλάν καὶ ἔγεινα ἀφρωσιωμένος δούλός του... Μὲ
ἐδίδαξε τὴν θρησκείαν, χωρὶς ὅμως νὰ μοῦ τὴν
ἐπιβάλῃ. Ἄν ἤθελα, θὰ ἤμουν Μουσουλμάνος,
ὅπως οἱ ἐργάται σας, ἀλλὰ θέλω νὰ ἤμαι Παρσῆς,
ὅπως ὁ αὐθέντης μου καὶ ἡ Λεϊλά.

— Ποία εἶνε ἡ Λεϊλά ; ἡ σύζυγος τοῦ αὐθέν-
του σου ;

— Ὅχι, ὁ Γκουσά-Νισὶν εἶνε ἡλικιωμένος.
Εἶνε γέρον ὅσον καὶ ὁ κόσμος καὶ ἡ γενεὴς του
εἶνε σεβασμία. Ἡ Λεϊλά πρέπει νὰ εἶναι ἐγ-
γονή του.

— Γέρον ὅσον καὶ ὁ κόσμος !... εἶπεν ὁ ὑπο-
λοχαγὸς λίαν τερπόμενος ἐκ τῆς παραβολῆς ταύ-
της· αὐτὸ βεβαίως σημαίνει ὅτι εἶνε πολὺ γέ-
ρων. Μὲ τὰς ὑπερβολὰς των δὲν εἰσέειρε κανεὶς
τί θέλουν νὰ εἰποῦν αὐτοὶ οἱ παρᾶξενoi.

— Ὁ Γκουσά-Νισὶν εἶνε γέρον ὅσον καὶ ὁ
κόσμος, ἐπανελάθεν ὁ Χασάν. Εἶδε νὰ γεννη-
θοῦν καὶ ν' ἀποθάνουν πολλὰ γενεὰ ἀνθρώπων.
Γνωρίζει τὰ πάντα. Ἡ μάθησίς του εἶνε ἀπεριό-
ριστος, ὅπως καὶ ἡ δύναμις του. Οἱ ἄνθρωποι
καὶ τὰ ζῶα ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν. Τὸ *Δέλφι* (ἡ
ἀρχαία γλῶσσα τῶν Γουέβρων) εἶνε εἰς αὐτὸν
πολὺ γνωστὴ καὶ ἀντὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς
φράσεις χωρὶς νὰ τὰς ἐννοῇ, ὅπως πράττουν οἱ
περισσότεροι τῶν *μοβέδς* (ιερέων τῶν Γουέβρων)
νομίζει κανεὶς ὅτι τὰς ἤκουσεν ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ
στόμα τοῦ προφήτου Ζωροάστρου.

— Τρελλὸ θὰ εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ
καθηγητής.

— Αὐτὸς ὁ Γκουσά-Νισὶν πρέπει νὰ εἶνε ὑπο-
κειμένον πολὺ περίεργον, ἐπέλαθεν ἡ Αἰκατε-
ρίνη καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ
τὸν ἴδω. Εἰπέ μου, Χασάν, νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ
ἐπέτρεπε νὰ τὸν πλησιάσω ; προσέθηκε μετ' ὀφθαλ-
μοπευτικωτάτην.

Ἐπεται συνέχεια

κ.